

AQUELL BANC

Asseguda en un banc anava mirant la gent que passava. No tenia res més a fer, estava sola. Feia un dia trist i plujós, i això augmentava la meva solitud. Clarament la meva vida havia de fer un canvi de 360 graus. No podia ser que una nena de catorze anys se sentís així de sola. Van anar passant els dies i setmanes i no havia canviat res. Al final vaig arribar a pensar que era impossible canviar. Però els meus pensaments van canviar en el moment en què et vaig veure. Aquest moment es pot definir com un dels millors moments de la meva vida. Asseguda en aquell mateix banc un dia de primavera amb els arbres florits i de cop apareixes tu i t'asseus al meu costat. Tenia vergonya però també ganes de parlar amb tu. I sense saber què dir-te de la meva boca va sortir un simple *hola*. La veritat: no em vas contestar però no sé per què aquest moment em va alegrar el dia. L'endemà vaig tornar a aquell mateix banc però em va semblar tot diferent. Em vaig fixar en coses que mai m'havia fixat, l'olor a flors d'aquells arbustos verds, les botigues amb aquells aparadors tan bonics, i per dintre em vaig preguntar com podia ser que només amb aquell simple *hola* la meva vida hagués canviat tant.

Martina Clusells Escalé
1r ESO